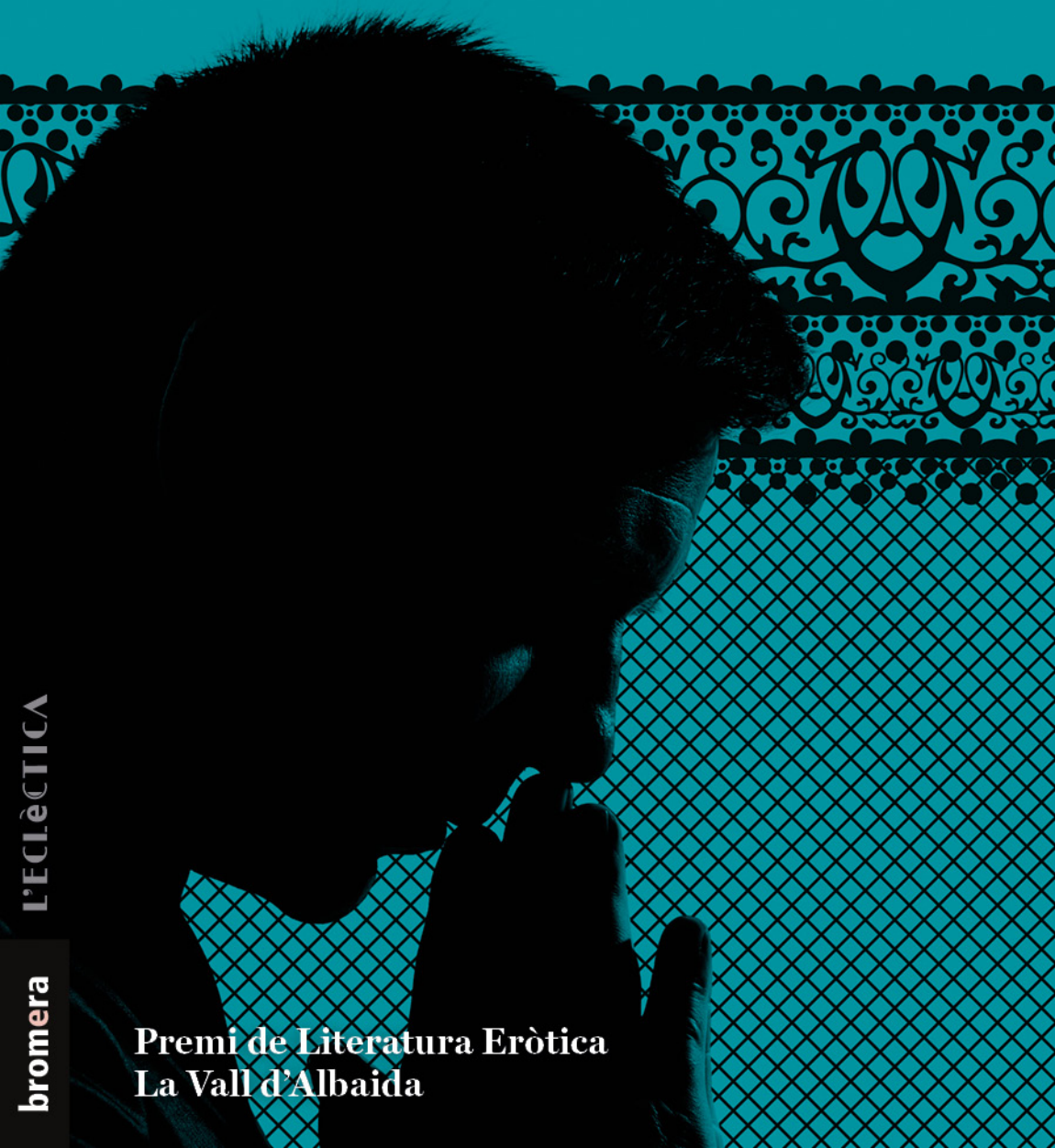

Jordi Portals

La confessió

L'ECLÈCTICA

bromera

Premi de Literatura Eròtica
La Vall d'Albaida

És pecat ser infidel quan saps amb absoluta certesa que el teu marit ha tingut tota mena d'embolics amb altres dones durant els darrers deu anys?, em va plantejar ella el primer dia que va venir a confessar-se. Una reflexió interessant. És lícit robar a un lladre? És permès pegar si t'han atonyinat a tu primer? És greu estafar uns quants euros a Hisenda si molts polítics practiquen la corrupció i s'embutxaquen milers, milions, d'euros il·lícitament? És tolerable dissimular i callar quan et porten la factura i t'adones que han oblidat cobrar-te unes postres en un restaurant que et clava vint euros per una ampolla de vi que tu saps que a la botiga en val set? És reprovable insultar un conductor malcarat i irresponsable que acaba de fer una maniobra perillosa que ha estat a punt de costar-te un accident?

Dilemes ètics. Conflictes teològics. Interrogants que ens planteja la vida quotidiana i que ens obliguen a rumiar-hi. Sovint sense trobar-hi una resposta clara. Ja siguis creient, agnòstic, ateu o professis qualsevol altra religió que no sigui el catolicisme. Ella, em va dir d'entrada just abans d'iniciar el llarg monòleg amb

què va arrencar la seva confessió, és profundament catòlica.

–Vull confessar-me perquè no vull secrets amb Déu.

–I no és millor renunciar a aquesta temptació?
–vaig preguntar-li.

–No.

–Per què?

–Perquè si és pecat, sé que Déu em perdonarà.

–Així és.

–Però Déu és bo.

–No ho dubtis mai.

–Aleshores Déu no pot ser tan dolent fins al punt d'obligar-me a renunciar al plaer que estic vivint.

–Si t'haig d'absoldre també t'haig de demanar que no pequis més.

–Per què?

–És la meva obligació com a capellà.

–El sexe és pecat?

–Dona, depèn.

–Doncs jo li ho explicaré tot a Déu, no vull amagar-li res. I que ell decideixi.

–Sí, però...

–No em faci triar entre el sexe i Déu, mossèn.

–Dona, però...

—Això, sisplau, no m'ho demani.

Així va començar la seva confessió.

«Fa set mesos que visc una aventura amb un home que també està casat. Ha entrat a treballar a l'empresa aquest any, al departament de vendes internacionals. Em sembla que el primer lloc on ens vam trobar va ser a la màquina de cafè. Un clàssic, oi? Quantes infidelitats, quantes històries tòrrides, quantes cites clandestines, quants matrimonis trencats per culpa de les màquines de cafè. Després vam coincidir en algun dels restaurants de menú que hi ha a la zona. I, de seguida, les nostres trobades van passar de ser casuals a ser buscades pels dos sense dissimular-ho gaire. Era obvi que les propiciàvem. Ens perseguíem amb la mirada pels passadissos, fèiem el possible per coincidir a l'ascensor, ens esperàvem amb qualsevol excusa a la sortida.

»El següent pas va ser intercanviar-nos els números de mòbil. Va ser, recordo el moment com si fos ara, un divendres a quarts de set de la tarda, quan ens acomiadàvem fins dilluns a la boca del metro de la línia vermella que jo agafava cada dia per tornar a casa. Ja feia més d'una setmana que teníem trobades a l'ascen-

sor, a la màquina del cafè, dinars compartits amb altres companys de feina. Més d'una setmana de xerrades divertides, de bromes, de converses intrascendents, d'acudits, de riures compartits que trencaven la rutina laboral i que cada vegada era obvi que ens agradaven més.

»—Un cap de setmana sencer sense saber res de tu, no sé si ho resistiré —va deixar anar ell de sobte amb un gran somriure, amb una teatralitat exagerada, descarada.

»—Doncs envia'm un whatsapp i sabràs què faig —vaig seguir-lo.

»—Si tingués el teu número, potser, i dic potser eh?, te n'enviaria un. Però més no, que t'hi acostumaries.

»Entre el primer whatsapp, que ens vam enviar aquell mateix vespre, i el primer petó van passar tot just quatre dies. Va ser dimarts a darrera hora del dia. Ell havia anat a la feina amb cotxe.

»—Sí, avui l'he agafat. És que haig d'anar a l'Ikea a canviar un moble. Abans d'obrir la caixa ens vam adonar que la tauleta que havíem comprat era negra i la volíem blanca. És el que passa quan hi vas un dis-sabte a la tarda i no et fixes en l'etiqueta perquè l'únic que vols és sortir d'allà com més aviat millor —em va explicar—. Et deixo a algun lloc?

»—Si vols t'acompanyo. Avui no tinc gaire pressa —em vaig arriscar.

»Ell no va poder evitar dibuixar a la cara una ganyota mig de sorpresa mig d'entusiasme.

»Vam arribar a un quart de vuit. Al pàrquing de l'Ikea no hi havia gaire gent.

»—Es nota que és final de mes i la gent no té un duro per comprar res —va teoritzar en veure la gran quantitat de llocs d'aparcament buits.

»—Els dies laborables a darrera hora deuen ser els moments de menys afluència —vaig dir jo per no quedar-me més callada després d'uns segons de silenci que se'm van fer eternals perquè volia dir alguna cosa però no sabia què.

»Tres quarts d'hora més tard ja teníem la feina feta. Ja teníem la tauleta blanca. Fins i tot vam tenir temps de menjar un frankfurt.

»—Si vens a l'Ikea i no et menges un dels seus mítics frankfurts és com si no haguessis vingut —va dir mentre se'l cruspia amb quatre queixalades.

»—Doncs no t'ho creuràs, però és la primera vegada que el tasto —vaig reconèixer.

»—Sempre hi ha una primera vegada per a tot —va somriure ell.

»Al pàrquing vam riure perquè no trobàvem el cotxe. No hi havia manera. Durant gairebé deu minuts

vam recórrer uns quants passadissos amunt i avall però no érem capaços de localitzar-lo.

»—Sort que avui hi havia poca gent, que hem aparcat a la vora de l'entrada i que el passadís era fàcil de recordar —va riure.

»—És obvi que l'orientació no és el teu fort —vaig provocar-lo.

»—Doncs regala'm un GPS.

»Anava a dir que esperava que fes millor altres coses però vaig callar. Jo no era de fer aquesta mena de broma. Mai havia llançat aquesta mena d'insinuacions descarades que, quan les sentia, em semblaven sempre vulgars i fora de lloc. Però és que em notava esverada. Feta un flam, per ser més precisos. Jo mai havia estat en una situació com aquella.

»De sobte, ell em va posar la mà a la cintura amb un gest que volia semblar inconscient. I potser realment ho era, però a mi em va semblar que no.

»—És allà —va assenyalar allargant la mà dreta.

»Va deixar al portaequipatges la caixa de cartró que contenia la tauleta ara sí blanca desmuntada i va seure al seient del conductor. Va ficar la clau al contacte però no va fer-la girar. Aleshores ens vam mirar sense dir-nos res. Tots dos sabíem el que passaria uns segons més tard. Però cap dels dos ens decidíem a prendre la

iniciativa. Era com si esperéssim que l'altre fes el pas. O, potser, com si ens esforcéssim a demostrar que no teníem cap mena de pressa. Com si volguéssim assaborir encara més el moment. Com si desitgéssim allargar fins a l'infinit la sensació d'estar a punt de deixar-nos anar, de gaudir del que feia dies que tots dos era obvi que anhelàvem. Ens aguantàvem la mirada i somrèiem. Jo em notava el batec accelerat del cor. Suposo que el seu també corria accelerat. Molta gent diu que el millor moment del cap de setmana és el divendres al vespre. O que el millor d'un viatge és quan encara no l'has començat, quan vas a l'aeroport i tens totes les vacances per fer. Hi estic d'acord. Aquells instants, asseguts al cotxe, l'un al costat de l'altre, mirant-nos als ulls amb desig, amb nervis, amb neguit, sense que encara hagués passat res, van ser màgics. Va ser una sensació que, passi el que passi, recordaré sempre. Ara hi penso i em torno a esgarrijar. Sento de nou que se m'eriça la pell, que un formigueig em recorre les mans, que torno a ser una adolescent que sap que el noi que li agrada li proposarà d'anar divendres al cine i que allà, enmig de la foscor, es faran el primer petó de la seva vida.

»Vam acostar-nos. Amb molta lentitud, com si ens moguéssim a càmera lenta. Vaig tancar els ulls i, un

segon més tard, vaig ser infidel per primera vegada a la meva vida: vaig notar els seus llavis que tocaven els meus. Amb molta suavitat. Va ser un primer contacte gairebé imperceptible. Ens vam fer un petó dolç, lent, un pèl atemorit segurament. Almenys per part meva. No és fàcil besar algú quan fa més de vint anys que ja no recordes el gust d'uns altres llavis. Et sents una mica en fals, com si fossis totalment inexperta, com si tinguessis por que l'altra persona s'adonés que t'has oblidat de com es fan els petons, com si t'atemorís que ell s'adonés que fa anys que ja no et besen d'aquella manera, que fa dècades que els teus petons són castos i d'una brevetat lamentable, que fa segles que no notes com la teva llengua juga i s'entortolliga amb una altra llengua.